

udvalgets Ordfører i dette Thing sig, idet Ordføreren udtalte: „Men hvad der dog fortrinnsvis bevægede os 4 af dette Things Flertal, som have været med til at gjøre Indstillingen, til at tiltræde dette Mæglingsforslag fra Folkethingets Flertals Side, var de tilspøiede Uttringer om, at man var fuldkommen enig i at ønske Universitetets økonomiske Forhold endelig ordnede, og at man var villig til at bestræbe sig herfor i den nærmeste Fremtid“. Efter den da trufne Afgjørelse fandt jeg, at jeg ikke iaar kunde stille mig paa anden Maade end dels, som naturligt var, at forelægge Folkethinget Forslaget om Ordningen af Universitetets økonomiske Stilling usforaudret, saaledes som det havde været forelagt Aaret forud, og dels at lade Spørgsmaalet om Dækning af Universitetets Underbalance uomtalt paa det forelagte Finantslovsforslag, idet jeg kun derigjennem vilde være istand til at stille Fremtiden frit saavel for det høie Lands-thing som for mig selv. Det andet Thing har nedsat et Udvalg om det forelagte Lovforslag, og dette Udvalg har tilsendt mig en foreløbig Betænkning. Jeg har haft en Konference med Udvalget, men jeg har ikke noget overdrevent stort Haab om, at der skal komme noget Resultat ud deraf. Smid- lertid, med Bestemthed kan det ikke siges endnu i dette Dieblif. Samtidig har Folke-thinget ment, at det ikke kunde eller burde lade Finantslovsforslaget gaa fra sig uden en Bestemmelse om, hvorledes Underbalancen paa Universitetets Budget skulde dækkes, og har, ganske naturligt fra dets Standpunkt, indsat den samme Anmærkning, som man blev enig om ifjor. Naar jeg da nu i Die- blifket skulde udtale mig om denne Anmær- ning, saa vilde jeg paa den ene Side sige, at jeg ikke er ganske enig med det ærede Medlem, der først havde Ordet her idag, det 12te kongevalgte Medlem (Danneffjold), naar han saa Sagen saa sort, at han mente, at hvis Universitetets Formue imod Forvent- ning skulde blive oppist, vilde Universitetets Stilling i væsentlig Grad, mere end nu, være voldgiven Repræsentationens og vel særlig Folkethingets Wille; thi jeg ser ikke rettere, end at selv isaafald vilde der staa til- strækkelige Magtmidler til Regjeringens Raa- dighed til at forhindre virkelige Overgreb fra Folkethingets Side. Men det skal jeg ind- rømme det ærede Medlem, at det er en Uret, der sker Universitetet, og det er nærmest fra dette Synspunkt betragtet, at jeg har villet, saa godt jeg kunde, værges Universitetets For- mue. Det er en Uret og en Ubillighed mod Universitetet, naar det uden nogensomhelst rimelig Grund tvinges til at oppise sin For-

mue, og at det tillige praktist vil kunne have Indflydelse paa kommende Tidens Bevillinger, det er naturligt, thi det vil altid være lettere at faae Bevillinger fra Rigsdagens Side, naar disse Bevillinger kunne tages af særlige Fonds, end naar de skulle tages af den al- mindelige Statskasse. Dette har viist sig Aar for Aar og vil ogsaa vise sig i Frem- tiden. Men, som sagt, at Universitetets Stilling til Syvende og sidst skulde blive egentlig rokket, selv om det Allerhøieste skulde indtræffe, at den endelige Afgjørelse blev, at Formuen spistes op, det kan jeg ikke indrømme. Skjøndt jeg saaledes ikke kan gaa saa vidt, maa jeg dog paa den anden Side gjøre det høie Thing opmærksomt paa, hvad Følgen vil være af denne Anmærkning, hvis den vedlivende, Aar for Aar, skal staa paa Finantsloven; Følgen vil nemlig være den, at Universitetets Formue virkelig bliver spist op. Man kan ikke troste sig med, at Ministeren kan, som han har gjort iaar, lade Universitetets Underbalance dække ved rentebærende Laan af Kommunitetet, og at dette kan fortsættes Aar for Aar. Det kan jo da for det Første kun fortsættes, saa længe Universitetet har en saa tilstrækkelig stor Formue, at vedkommende Minister kan være berettiget til at udlaane Kommunitetets Formue til Universitetet, men dernæst maa man lægge Mærke til, at det kan vel siges, at det vil være lettere, naar det engang lykkes at komme til en fornuftig Ordning af dette Forhold, at faae Universitetets Gjæld til Kommunitetet eftergivet, end det vil være at faae en større Sum Penge bevilget af Staten til Univeritetet, men paa den anden Side har man slet ingen Garanti for, at det Modsatte ikke ligesaa godt kan hændes, at Afgjørelsen bliver den, at Gjælden dækkes ved at overføre Universitetets Formue til Kommunitetet. Jeg maa altsaa gjøre det høie Thing opmærksomt paa, at det, for at bruge et vulgært Udtryk, ikke kun er Hum- bug, at Universitetet laaner hvert Aar hos Kommunitetet; det er en Realitet, og denne Realitet kan ligesaa godt — og Sandshyn- ligheden er jo egentlig talt derfor — falde ud til Universitetets Skade som til dets For- del ved den endelige Afgjørelse. Jeg har ikke villet undlade at gjøre disse Bemærk- ninger, for at det for Fremtidens Skyld kan staa klart for det høie Thing, hvorledes Stillingen virkelig er, nemlig at selv om man iaar vil beslutte sig til at finde sig i det Samme, som man fandt sig i ifjor, vil der ikke være ret god Mening i at blive staaende paa det Punkt i Længden, men man maa dog engang — og det lidt snart — komme til en endelig Afgjørelse af Spørgs-